

Yağmuruncu Senfoni

— ayşegülaşkim · 16 Ekim 2013

Ben sadece çocukluğumdan geliyorum
Beşinci kat bir balkondan gökkuşağını izleyerek
Yemin olsun gölgeleri ben toplamadım
Yüzündeki eskimiş ifadenden
O kadar eskiyorum ki düşüncelerinde
Ve eskitiyorum beni
Hangi çığlıkta duracağım sanıyorsun
Artemis sus lütfen...

kainatın uyuduğu anlarda
mahşerin kanatlarını takıp eden aşk mıydı
safid renklere erguvan değırdiğim gün
Hum-i aşk bizleri terk etti
demek sadece yorgunuz
gözlerimi bir bulut yukarıya taşıdım
inançlarım bir çam kozalağıyla düştü
konuşamıyorum
Artemis sus lütfen

Suya çizilen şimşeklerin kahkahası bu
Hayat çarkıfelek bir çiçekten dönme
Öldüğün ilk anda kuş kadar hafıfsindir
Sonra tonlarca ağır
İlk mevsimlerin hafıflığı nerde
İlk uykuların melek aynaları
İlk aşkların hayal meyal,
Dal budak ve çitlembik yangınları
Artemis Aşk var mıdır?
ya şimdi itiraf et
Ya da
Sonsuza dek
Sus lütfen...

Bu sabah saat altı yağmura fırladım
O kadar güzel yađdı ki
Yađmurun kokusunda ruhumu yıkadım
Bana sitem etme Artemis
İnan ki bulutları ben kapatmadım
Çiçekçiler ölen çiçekleri kuş yapmış
Kapılarının önlerine bırakmış
Kuşlara ne çok söz vermiştim ama
Kanatlarını bulamadım
Yamalı duygularım vardı ne zaman söktüysen
O zamanda bekle beni
Şimdi yađmuru dinliyorum
Artemis sus lütfen...

Ayşegül Aşkıım Karagöz